

Pe scena Operei, un oaspete de la Mariinsky

(Costin Popa – 23 februarie 2022)

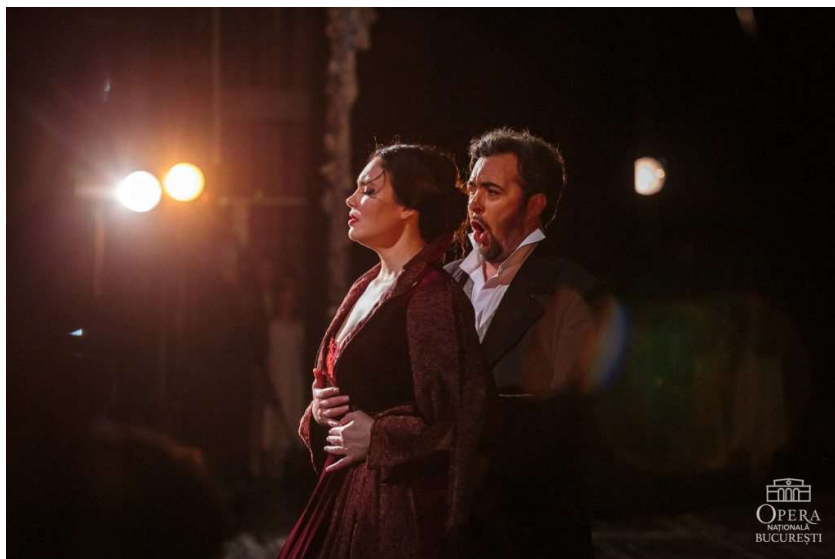
Binevenită a fost ca Tatiana din „Evgheni Oneghin” de Ceaikovski, soprana rusă Maria Bayankina. A conferit un plus de autenticitate rolului în producția bucureșteană, a impresionat prin trăirea sublimată, a indus atmosferă prin pronunția în limba ei nativă. Maria Bayankina are un timbralitate luxoasă, rotundă, amplă și cu acute strălucitoare. A folosit-o cu sensibilitate, cu melancolie încă de la primele sunete, a frazat exemplar în marea arie a scrisorii, visare străbătută de lirism intens și gânduri răscolitoare. Frumoasa artistă nu se exteriorizează în exces, suspinul este reținut și chiar duetul final o găsește cu pasiunea lăuntrică înfrânată. Pare rece, confesiunea „Vă iubesc” sună temător și îl răsplătește pe Oneghin așa cum a tratat-o el, distant și indiferent. „La revedere pentru totdeauna!”, ieșirea definitivă din scenă, a avut un Si natural acut ușor tremolat, dar demn și decis.

O altă agreabilă surpriză a fost prestația tenorului de nici 28 de ani George Vîrban (Lenski), absolvent al Universității Naționale de Muzică din București și al Studioului Operei Bavareze de Stat din München. Fără să epateze prin dimensiune, glasul se recomandă prin proiecția sonoră (tirada de la Balul Larinei) și, îndeosebi, prin cultura stilistică pe care o emană în fiecare moment. Vîrban știe ce spune și despre ce cântă cu vocea sa eminamente lirică, rotundă, plăcută și omogenă. Adevărat lamento în fața apropierii clipei morții pe care o presimte, celebra arie dinaintea scenei duelului a constituit expunerea unor stări emoționale impregnate de tristețea rememorărilor, în nuanțe pline de intarsii dureroase.

Recent, telespectatorii au urmărit, poate, pe un canal internațional TV de muzică, finala Concursului de Canto de la Paris, în care George Vîrban a competiționat. A cântat aceeași arie, a lui Lenski, absolut impecabil, fără reproș dar, concursurile sunt și... loterii. Sunt convins că urechile celor din juriu, manageri de teatre importante, au reținut calitățile junelui tenor român pentru multe roluri ce-i sunt potrivite Fach-ului său vocal, care îi vor amplifica evoluția și dezvolta cariera.

Din literatura baritonală de operă, construcția personajului titular este una dintre cele mai pretențioase prin complexitate. A abordat-o cu știință Cătălin Țoropoc, un glas sonor, cu volum, exprimare directă lipsită de căldură, impasibil, „nemuritor și rece”, ar spune poetul, așa cum trebuie. Numai că, după ani, transformarea eroului se produce și finalul operei îl găsește într-o ipostază contrară, pe care artistul nu s-a procupat s-o redea afectiv pe de-a-ntregul. Nefiind la prima abordare a rolului, progresii s-au făcut simțite, așa încât adâncimile personajului vor fi explorate în continuare, odată cu renunțarea la monotonia exprimării din actul ultim. Sub unghi vocal, o ușoară răgușeală pe țesătură acută s-a resimțit la finele arioso-ului din prima scenă a actului al treilea, ceea ce l-a făcut să abordeze în alternativă mai prudentă exclamația disperată de la sfârșitul operei, ce-i drept, prevăzută de compozitor.

Ca debutant în rolul Gremin, tânărul bas Filip Panait a adus o contribuție ce va spori în greutatea exprimării, alături de o mai inteligibilă pronunție în limba rusă.

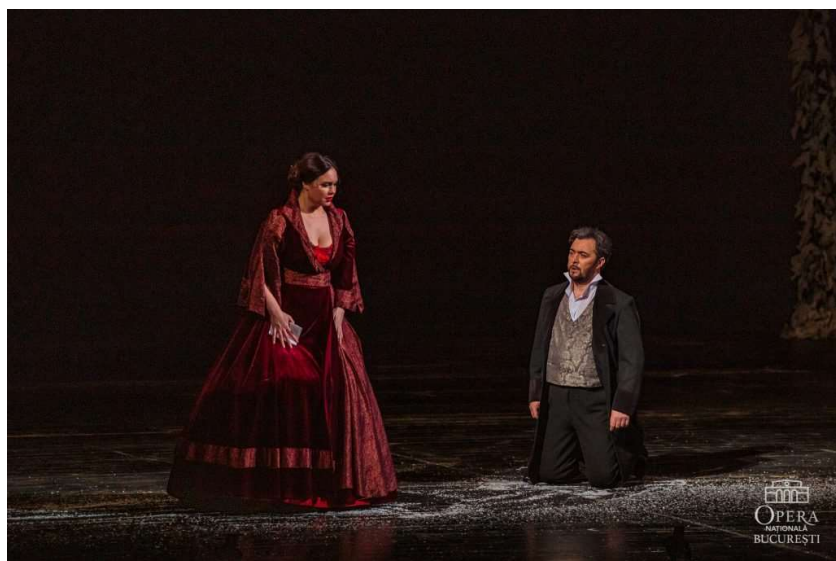
Maria Bayankina, Cătălin Țoropoc

George Vîrban

George Vîrban, Cătălin Țoropoc

Maria Bayankina, Cătălin Țoropoc

Maria Bayankina, Filip Panait, Cătălin Țoropoc

Scena

Alte personaje au revenit unor artiști experimentați, mezzosopranele Oana Andra (Olga), Sorana Negrea (Larina) și Andreea Iftimescu (Filipievna), tenorul Valentin Racoveanu (Triquet), basul Dan Indricău (Căpitanul și Zarețki).

Dirijorul Iurie Florea este pe deplin stăpân al partiturii ceaikovskiene. A condus ansamblurile Operei Naționale în bune redări de spirit și atmosferă, subliniate de tempouri adecvat alese, cronologic observând corurile (maestri Daniel Jinga și Adrian Ionescu) care, după un început mai neclar, au adus savoare (cel al fetelor din tabloul al treilea), tensiune (Balul Larinei) și sublinieri de ambient (Balul Cneazului Gremin). Orchestra a sunat echilibrat, de puține ori excesiv, fără să pericliteze însă soliștii, cu plusuri pentru sonoritățile coardelor, în special al celor grave (introducerea scenei cu aria lui Lenski) și minusuri la unele intervenții ale alăturilor. Și dacă oboiul nu ar fi alterat atmosfera din camera Tatianeî, întregul ar fi fost practic impecabil.